



SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!



ŽALGIRIS

Apie viščiuko ir vanago draugystę

Su legendiniu, beveik šimtą solidžių vaidmenų kine sukūrusiu, tarptautinės šlovės sulaukusių aktoriumi Juozu Budraičiu, keturiolika metų kultūros atašė poste Lietuvos labai besidarbavusiu Maskvoje, šiandien kalbamės apie Lietuvos užsienio politiką, apmirusį lietuvių nacionalinį interesą ir kultūrą, kurios tiek politiniame, tiek kasdieniame gyvenime šiandien stokojame labiausiai.

Rimvydas STANKEVIČIUS
„Respublikos“ žurnalistas

- Itin sunkiu metu Maskvoje vos atsikūrusiai Lietuvos valstybei (nuo 1922 ir 1939-ųjų) atstovavęs ir itin daug jos labai nuveikęs vienas pirmųjų „smetoninės“ Lietuvos diplomatų, poetas Jurgis Baltrušaitis apie mažos šalies diplomatų darbo esmę yra pasakęs: „Svarbu atidžiai stebėti didžiųjų „bičiuliškų“ šalių politinius ypatumus ir įgeidžius, nes nepaprastai svarbu, kad žvelė gerai pažintų lydeką, viščiukas - vanagą.“ Ar šiandien šia išmintimi mūsų valstybė užsienio politikoje vis dar kliaujasi?

- Nepaprastai išmintingi tai žodžiai. Manau, šiuo suvokimu grįsta užsienio politika - gyvybiškai svarbus bet kurios nedidelės šalies, turinčios šalia didelių ir galingų kaimynių, išlikimo garantas. Viščiukas nėra akimirkos neturi teisės užmiršti, kad šalia jo „draugiškai“ tupinėjantis paukštis - vanagas, ir net taikiausiai iš pažiūros atrodančią akimirką laikytis nuo jo snapo saugiu atstumu, kaimyno neerzindamas, pernelyg neatkreipdamas į save dėmesio, tiesiog „atsitiktinai“ plasteldamas į šalių keliomis akimirkomis anksčiau, nei vanagas sumosuoja sparnais...

Be to, viščiukui šiukštu negalima pamiršti, kad jis - viščiukas, todėl tiesiog neturi teisės ieškoti konfrontacijos - privalo ieškoti bičiuliško susilietimo taškų. Jei, pavyzdžiui, mums nepriimtina oficiali didžiosios valstybės politika - ieškokime bendrystės su nepalankiai tos politikos atžvilgiu nusiteikusia visuomenės dalimi, opozicionieriais, politikoje nedalyvaujančiais menininkais, inteligentais...

Na, pavyzdžiui, nuo diplomatinio darbo laikų pažįstamą Maskvos intelektualų grupę, mėgstančią keliauti dviračiais, pakviečiau paviešėti Lietuvoje. Jie, Rusijoje prisiklausę apie lietuvių neapykantą rusų tautai, apie tai, kaip jie čia ne laikomi žmonėmis ir nuožmiai mušami, vos prabilę rusiškai, nelenvai leidosi įkalbami, bet kai grįžusių jų pasiteiravau, kiek kartų Lietuvoje buvo primušti, jie susigėdę pasakojo čia ne tik nesutikę priešiško - patyrę tokį draugiškumą ir vaišingumą, kad nė vieno kartelio palapinėse neteko miegoti: atsitiktiniai žmonės jiems noriai rodė kelią, kvietė nakvynės į savuosius namus, vaišino naminiu pienu, lašiniai, mokantys atsakydavo rusiškai, nemokantys - lietuviškai...



Stasio Zumbilo nuotr.

Savuosius kelionės įspūdžius, kupinus susižavėjimo Lietuva ir lietuvių tauta, jie, beje, papasakojo ne tik man, bet ir per Rusijos televiziją...

Valdžios keičiasi, politinės doktrinos nustoja galioti, tačiau tautų kaimynystė išlieka, o santykiai tarp tautų palieka tokie, kokius ne valdovai, o paprasti žmonės užsigyvena.

▶ Kai visuomenei atrodo nepalyginti svarbiau nugriauti sovietmečio paminklus, nei pakeisti ištrupėjusias, taip pat nuo sovietmečio likusias šaligatvių plyteles - tai irgi šį tą sako apie jos kultūrinę brandą

- Atvykęs į diplomatinę tarnybą Maskvoje, J.Baltrušaičio darbų pėdsakų dar aptikote?

- Atvirai tariant, J.Baltrušaičio pavyzdys ir autoritetas kaip tik ir padėjo apsispręsti priimant diplomatinio darbo atsakomybes, kurių nuoširdžiai bijojau, nes nesijaučiau tokiam darbui tinkamas. Nebuvau tvirtas politiniuose reikaluose, nevikrus organizaciniuose darbuose, neįsivaizdavau, kuo galėčiau būti naudingas Lietuvai... Suvokiau, kad atsidūriau didžiulėje valstybėje, kuriai mažytė mūsų Lietuva - beveik nepastebima. Laužiau galvą, kokiomis jungtimis, per kokias asmenybes, per kokius meno kūrinius galėčiau suartinti dvi kultūras, ir, ieškant tinkamos kompanijos Mikalojui Konstantinui Čiurlioniui, kuris vis dar turi būrį gerbėjų Rusijoje, pagalvojau apie J.Baltrušaitį, daug nuveikusį ne tik Lietuvos kultūrai. Šiaip ar taip, jis užsiplėnė vietą ne tik lietuvių, bet ir

rusų literatūros istorijoje, buvo vienas žymesnių rusų simbolizmo atstovų, pasinaudodamas Lietuvos diplomato statusu nuo bolševikų teroro išgelbėjo ir iš Rusijos pasprukti padėjo tokiems pasaulinio lygio menininkams kaip Marina Cvetajeva, Konstantinas Balмонтas, Markas Šagalas (kurio net ir paveikslus išsiuntė į Lietuvą, kad

- Patyrėte, kad kultūra yra kur kas patikimesnė medžiaga tarpvalstybiniam tiltams tiesinti negu politika?

- Tiesiog manau, kad politika, neturinti savy kultūros, apskritai nėra veiksmi. Ir ne tik tarptautinė. Pagrindinį dėmesį kultūrai skirčiau ir šalies vidaus politikoje. Kultūra yra pagrindinis dalykas, kuris puošia, taurina tautą, kuris ją ugdo ir brandina ne tik kultūrinėje, bet ir visose kitose plotmėse, keičia žmogaus elgesį paprasčiausiose kasdienėse situacijose. Juk net ir tai, kokią emociją parsinešame po darbo dienos, kokios nuotaikos išėjimas iš parduotuvės, išlipimas iš troleibuso, lemia ne kas kita, o mūsų ir mus supančių žmonių kultūra.

Mažutis pavyzdys - prieš keletą dienų šventėme suskaitmeninto 1975 metų lietuvių kino filmo „Sąduoto tūto“ pristatymą, o juk atkėlę jį vos porai savaitių - birželio 7-ajai - būtume galėję šiuo pristatymu, šiuo nauju formatu išleistu filmu gražiai paminėti šviesaus atminimo šio filmo režisieriaus statytojo Almanto Grikevičiaus aštuoniasdešimtmečio sukaktį. Būtų įvykio centre atsidūręs žmogus, o dabar - produktas. Kodėl apie tai nepagalvojome? Nes stokojame kultūros, dar neišmokome gerbti žmogaus.

Na, arba kad ir tas pats J.Baltrušaitis - ar esame išsileidę visą jo kūrybinį palikimą, ar daug apie jį žinome? O ką, pavyzdžiui, žinome apie poeto sūnų, taip pat Jurgį Baltrušaitį - pasaulinio garso kultūrologą? Pavyzdžiui, prancūzų arba italų kalbomis galima surasti išleistus visus lig vieno jo veikalus, o kiek turime lietuviškai?..

Tačiau atrodo, kad nūdienos Lietuvai tai nesvarbu. Kai visuomenei atrodo nepalyginti svarbiau nugriauti sovietmečio paminklus, nei pakeisti ištrupėjusias, taip pat nuo sovietmečio likusias šaligatvių plyteles - tai irgi šį tą sako apie jos kultūrinę brandą.

Nacionalinis interesas - taip pat kultūrinės brandos požymis. O mes net nepasivarginome sukurti valstybės vystymosi strategijos, kuri būtų aiškiai išreikšta ir apie ją turėtų galimybę sužinoti kiekvienas Lietuvos gyventojas, idant asmeniškai galėtų prisidėti prie jos įgyvendinimo. O dabar man nėra aišku link kur judame, ko iš savęs norime, kokie Lietuvos ateities tikslai?

- Na, skelbiama, kad svarbiausias Lietuvos tikslas - integracija Europoje.

- Ak, taip - integruojamės. Taip šauniai integruojamės jau beveik virtome nuo Europos atkirstu užkampiu, nebeturiniu transporto arterijų su Vakarais. Lėktuvų nėra, traukinių nėra, magistralių - taip pat ne gausybės ragas... Man regis, iš savųjų namų po truputį „integruojamės“ į jų rūšį, kad savo gyvenimu kitiems netrūkdytume. Tikrąją savo padėtį pamatysime tada, kai ES nustos mums integracijai skirtus pinigus mokėti - tada su siaubu suvoksiame, kad esame luoši - nieko savarankiškai sukurti, patys savimi pasirūpinti nebemokame. Nors, po teisybei, medicinoje, lazerinių technologijų srityje, be išimties visose meno srityse esame pajėgūs konkuruoti su bet kuo. Tad argi nebūtų galima paversti šių sričių strateginiais Lietuvos kožiriais ir sužaisti jais taip, kad valstybė iš to turėtų naudoti?..

- Kalbėjote apie dėmesį kultūrai. O nuo kokių konkrečių veiksmų derėtų pradėti?

- Nuo švietimo sistemos, kurios tikslas juk - ugdyti asmenybes, o ne prikimšti jaunimo galvas padrikų žinių, kuriomis jie vargiai pasinaudos gyvenime. Kaip jau sakiau, žmoguje turėtų būti ugdoma kultūra, dėmesys kitam žmogui... Manau, šalies Švietimo ir mokslo ministerijoje turėtų dirbti kvalifikuoti specialistai, ministru turėtų būti ne politikas, o pedagogas, mokslo srities žmogus. Turėtų nedelsiant atsirasti prideramas valstybės dėmesys mokytojams - ne tik jų darbo kvalifikacijai, bet ir darbo sąlygoms. Juk akivaizdu - tokie atlyginimai, kokius šiandien gauna mokytojai - paprasčiausiai negali motyvuoti jaunų, gabių žmonių jais tapti.

Juk kultūrą žmonėms būtina skiepyti nuo pat vaikystės - tai turėtų virsti svarbiausia tėvų, vaikų darželių, mokyklų užduotimi. Jeigu vienu vaiku pas mus rūpintųsi penkios auklės, o ne viena auklė - penkiais vaikais, patikėkit, visiškai kitokią Lietuvą šiandien už langų matytume.



NACIONALINIŲ VERTYBIŲ RINKIMAI 2015

2015 metų NACIONALINĖS VERTYBĖS pristatomos penktadieniais „Žalgirio“ nacionalinio pasipriešinimo judėjimo priede su „Respublika“. Rašykite ir Jūs! NACIONALINIŲ VERTYBIŲ RINKIMAI 2015, A.Smetonos g. 2, Vilnius LT-01115, arba el.paštu redaktorius@republika.net. Tel. (8-5) 212-35-25

RĖMĖJAI:



LIETUVOS POLICIJA

DRAUGAI:



Panevėžio miesto savivaldybė



Plungės miesto savivaldybė

Prelatas Aleksandras Dambrauskas

Taip prieškarį Lietuvoje buvo tituluojamas Aleksandras Dambrauskas-Adomas Jakštas, gimęs prieš 145 metus, 1860 m. rugsėjo 8 d., Ukmergės aps. Pagirių vls. Kuronių k. Tėvai karališkieji ūkininkai Andriejus Dambrauskas ir Kotryna Vaičiūnaitė turėjo 20 ha žemės. Kaimynai tėvus vadino ne Dambrauskais, o Jakštais, mat tėvo gimtoji sodyba buvusi prie Jakštupio upelio. Vėliau sūnus tėvo pravarde pasirinko savo pseudonimu.

Mamos Aleksandras neteko eidamas dešimtuosius metus. Žiemos praleisdavo pas senelę ir tetą iš motinos pusės netoliese esančiame Maišymų kaime. Dėdė advokatas Vaičiūnas mokė jį rusiškai ir lenkiškai. Vėliau globojo tėvo brolis Šiaulių apskrities Kriukų parapijos klebonas Stasys Dambrauskas. Pusę metų mokėsi liaudies mokykloje, geriau pramoko rusų kalbos ir aritmetikos. Dar du mėnesius buvo rengiamas repetitoriaus ir įstojo į Šiaulių gimnazijos I klasę. Čia daug padėjo dėdė, nes į Šiaulių gimnaziją valstiečių vaikai nebuvo priimami. Gimnazijoje Aleksandras - vienas gabiausių ir drausmingiausių mokinių. Buvo vienuoliško būdo, neturėjo ir neieškojo draugų, daug skaitė. Labiausiai mėgo poeziją, filosofiją, matematiką, graikų ir prancūzų kalbas bei istoriją. Mėgino eiliuoti, jau IV klasėje parašė sveikinimo eilėraščių dėdei. Matematika dar daugiau susidomėti privertė ir gyvenimas. Gimnazijoje 1860-1880 m. dirbo matematikos mokytojas K.Horbacevičius, kuris buvo labai reiklus. A.Dambrauskas tiek išpruso, kad jau IV klasėje savarankiškai tyrinėjo kai kurias matematikos tiesas.

Baigiamuosius gimnazijos egzaminus išlaikė gerais pažymiais. Tuo metu jam buvo jau beveik 20 metų. Reikėjo rinktis gyvenimo kelią. Aleksandras atvyko į Peterburgo universitetą. „Aš pasirinkau fizikos-matematikos skyrių, - rašė jis apie save. - Mat dėstomi ten mokslai man atrodė tobuliausi. Ypač žavėjo mane matematiškos tiesos. Jos man atrodė absoliutinės, turinčios dvi dieviškas savybes: *visuresamybę ir nekintamumą* <...>. Kas tiesa Peterburge, tiesa ir Paryžiuje, ir Londone, ir Mėnulyje, ir Marse. Panašiai jos yra amžinos ir nekintamos: kokios jos buvo pradžioje, tokios bus ir visados, ir per amžius.“

Peterburgo universitete Aleksandras klausėsi garsiojo chemiko D.Mendelejevo (1834-1907), filosofo V.Solovjovo (1853-1900) ir kitų dėstytojų paskaitų. Universitete priklausė lietuvių būreliui, tačiau šis buvo neveiklus, o būrelio nariai dar ėmė įžeidinėti Aleksandro religinius įsitikinimus, todėl jis nuo būrelio nutolo. Jo religiniams įsitikinimams, kaip paaiškėjo disputuose su draugais, reikėjo gilesnio teologinio pagrindo. Ėmė dar labiau

domėtis ir šia sritimi. O universitete - studentų neramumai, bruzdėjimai, riaušės. Nužudomas caras Aleksandras II (1818-1881). Universitetas kuriam laikui uždarytas. O dar ir lėšų stoka. Visa tai tiesos ieškantį studentą privertė abejoti, ar tinkamą gyvenimo kelią pasirinko. Nepatenkino jo smalsaus proto ir kai kurie matematikos dėstytojai. Savarankiškos teologijos studijos paskatino pasirinkti kunigų luomą. Nelaukdamas nė metų pabaigos, atsiėmė dokumentus iš universiteto, grįžo į Lietuvą ir įstojo į kunigų seminariją Kaune.

Bandė religijos tiesas įrodyti matematiškai. Kai tai nepavyko, nusivylė, net norėjo išstoti iš seminarijos. Tačiau, patartas seminarijos inspektoriaus poeto Antano Barausko (1835-1902), padarė išvadą, kad tarp religijos ir matematikos yra analogija: jų tiesos amžinos, tik matematikos tiesos racionaliai įrodomos, o religijos tiesomis tenka tikėti. Ši išvada padėjo pasilikti seminarijoje. Mokėsi puikiai. 1884 m., pamačius jo neeilinius gabumus, išsiunčiamas į Peterburgo dvasinę akademiją. Čia konfliktavo su prolenkiška akademijos vadovybe.

Baigęs III akademijos kursą įsišventė kunigu, o IV kurso gale, gavęs teologijos magistro laipsnį, buvo paskirtas Panevėžio realinės mokyklos kapelionu. Skatinamas savo patriotinių įsitikinimų, jaunas kapelionas A.Dambrauskas išdrįso organizuoti Panevėžyje gimnazistų katalikų protestą. Per caro šeimos šventes visi mokiniai tuomet turėdavo dalyvauti iškilmingose pamaldose stačiatikių cerkvėje. Jaunasis kapelionas nuvedė gimnazistus katalikus į bažnyčią. Už tai buvo pašalintas iš pareigų ir pusę metų uždarytas į Kretingos vienuolyną, po to 5 metams ištremtas į Ustiužną Novgorodo gubernijoje.

▶ Pagal darbų ir asmenybės reikšmę Lietuvai A.Dambrauskas-Jakštas prieš karą buvo laikomas trečiuoju asmeniu po Jono Basanavičiaus ir Vinco Kudirkos

Susipažino su ten dirbusiu gydytoju Vincu Pietariu (1850-1902), skatino jį literatūrinei kūrybai. Rašė ir pats, jau turėjo sukaupęs ir bendradarbiavimo slaptose spaudoje patirties: pirmasis jį spausdintas darbas - Vladislavo Sirokomlės (Syrokomla, tikr. Liudvikas Kondratovičius, 1823-1862) eilėraščių „Apie kaimietį, nemokantį rašyti“ vertimas - pasirodė „Aušroje“ dar 1884 m. Literatūriniai bandymai vėliau subrandino poezijos rinkinius „Dainų skrynelė“ (1894), „Nakties mąstymai“ (1906) ir „Rudens aidai“ (1911).

Tremtyje gilinosi ir į kitas mokslo sritis. Matematinį knygų gaudavo iš V.Pietario. Grįžęs iš tremties, jau



▶ Aleksandras Dambrauskas-Adomas Jakštas (1860-1938 m.)

nasis kunigas trejus metus nuolatinės vietos negavo. 1898 m. tapo Kauno kunigų seminarijos profesoriumi, kiek vėliau - ir Žemaičių vyskupo Mečislovo Paliulionio (1834-1908) sekretoriumi. Čia dirbdamas nemaža nuveikė gindamas kun. Juozą Tumą-Vaižgantą (1869-1933) nuo kunigų lenkomanų.

Čia 1906 m. įsteigė Šv.Kazimiero draugiją, kuri leido lietuviškas knygas. Iki 1931 m. ši draugija išleido 2 994 000 egz. knygų, taigi beveik kiekvienam lietuviui po knygą.

1907 m. ėmė leisti mėnesinį literatūros, mokslo ir politikos žurnalą „Draugija“, kuriame buvo nemaža rašoma ir apie pedagogiką, redagavo „Nedėldienio skaitymus“, „Garnį“, „Ateitį“ bei jos priedą „Mokytoją“. Per 8 metus iš viso 667 000 egz. tų leidinių pasiekė skaitytojus. 1911 m. A.Dambrauskas - vienas iš ateitininkų organizacijos kūrėjų, parengė ateitininkams idėjinę - kultūrinę programą, išugdė du žymiuosius ateitininkų sąjūdžio vadus - Praną Dovydatį (1886-1942) ir Stasį Šalkauskį (1886-1941), vėliau tapusius žymiais Lietuvos (Vytauto Didžiojo) universiteto profesoriais. 1914 m. už didelius nuopelnus

Bažnyčiai vyskupas Pranciškus Karevičius (1861-1945) pakėlė A.Dambrauską iš karto į prelatus. Pirmasis pasaulinis karas nutraukė nemažai gražiai pradėtų darbų. Tačiau ir šiuo rūščiu laikotarpiu A.Dambrauskas rašė grožinius kūrinius, rengė logikos ir trigonometrijos vadovėlius, išvertė bei išleido P.Mironovo „Geometrijos vadovėlių“ (1915) progimnazijoms su savo sukurtų lietuviškų geometrijos terminų sąrašą.

A.Dambrauskas visą gyvenimą domėjosi esperanto kalbos problemomis, aktyviai ją propagavo, dar 1890 m. parengė pirmąjį lietuvišką šios kalbos vadovėlį. 1919 m. buvo vienas iš Lietuvos esperantininkų sąjungos kūrėjų, įsteigė ir redagavo esperantininkų laikraštį „Litova stelo“ („Lietuvos žvaigždė“). Nepriklausomybės metais parašė daug straipsnių ir studijų literatūros ir meno, kalbotyros, politikos, filosofijos temomis. Straipsnius daugiausia spausdino „Vienybėje“ ir „Ryte“. Didžiausios studijos: „Meno kūrybos problemos“, „Pikto problema“, „Mūsų naujoji literatūra“, „Ekspressionizmas dailėje ir poezijoje“. 1930 m. išėjo jo „Lyrika“, 1931 m. - feljetonų rinkinys. Feljetonų dažniausiai pasirašinėdavo Druskiaus slapyvardžiu. Rašė taip pat apie istoriją, ekonomiką, teisę, moralę, etiką. Parašė ir nemažai teologijos bei liturgijos darbų. 1922 m. A.Dambrauskas išrenkamas Lietuvių katalikų mokslo akademijos (toliau - LKMA) pirminku. Tais pat metais Lietuvos universitetas suteikė jam garbės profesoriaus titulą (1922 10 16). 1928 m. gruodžio 14 d. universiteto Matematikos-gamtos fakultetas

išrinko A.Dambrauską garbės daktaru. 1932 m. filosofijos garbės daktaru jį išrinko ir Humanitarinių mokslų fakultetas. 1933 m. LKMA išrinko A.Dambrauską pirmuoju šios akademijos akademiku.

Pamažu jis tapo pripažintas tikinčiosios visuomenės vadas, niekas nepradėdavo rimtesnio darbo, nepasitaręs su juo. Tai liudija ir nepaprastai gausi jo korespondencija. Nors A.Dambrauskas neįgijo matematinio išsilavinimo, matematikai liko ištikimas visą gyvenimą. Daugelį savo šios srities darbų pasirašė Adomo Jakšto vardu. Taip jį toliau ir vadinsime. Svarbiausias A.Jakšto matematinis darbas - „Naujos trigonometriškos sistemos“. Šį veikalą jis išleido esperanto kalba 1906 m. Berlyne. 1908 m. darbas prancūzų kalba išėjo Belgijoje, o 1922 m. lietuviškai - Kaune. Šiame darbe A.Jakštas šalia 6 įprastinių trigonometrinių funkcijų vartoja daug naujų, taip gauna naujas trigonometrinės formules. Vėliau pamatė, kad jo idėjos nėra naujos, buvo žinomos jau XIX a. viduryje. Taigi nors A.Jakštas ir „išrado dviratį“, bet apskritai buvo gerai matematiškai pasirengęs, mokėjo originaliai mąstyti. Geriau A.Jakštui sekėsi taikomoji matematika ir mokslo populiarinimo darbai.

Nemaža A.Jakšto darbų skirta matematikos mokymui atkurtos Nepriklausomos Lietuvos mokykloje. 1919 m. A.Jakštas išleido trigonometrijos vadovėlį Lietuvos mokykloms.

A.Jakšto darbai neturėjo didesnės įtakos kuriai nors matematikos šakai ar problemai. Jis - matematikas mėgėjas. Įstojęs į Lietuvos gamtininkų draugiją nuo pat jos įsikūrimo pradžios, A.Jakštas iki mirties buvo aktyvus matematikos sekcijos, vėliau virtusios Matematikos ir fizikos mokytojų draugija, narys. Jam pirmajam teko sukurti ir daug naujų matematikos terminų, kurių nemaža prigijo. O nepriėjusius atakliai vartojo pats. Ne visai priptavo ir prie „jablonskinės“ rašybos. Savo nuomonę A.Jakštas kiekvieną sykį tvirtai apgindavo, jo sukurtos teorijos būdavo preciziškos, matematiškai tikslios. Jis vengdavo viešų žodinių ginčų - buvo ir neiškalbus, ir nedrąsus. Kas kita ginčai spaudoje - čia jis lengvai niekam nepasiduodavo.

A.Jakšto plunksnai priklauso apie 50 knygų ir brošiūrų, keli šimtai straipsnių. Pagal darbų ir asmenybės reikšmę Lietuvai A.Dambrauskas-Jakštas prieš karą buvo laikomas trečiuoju asmeniu po Jono Basanavičiaus (1851-1927) ir Vinco Kudirkos (1858-1898). Mirė A.Dambrauskas-Jakštas 1938 m. vasario 19 d. Kaune. Palaidotas prie Kauno arkikatedros bazilikos, o antkapyje įrašyti jo paties pasirinkti žodžiai: „Mes ne savo ugnimi žėruojam ir ne sau aplinkui šviesą liejam“.

Prof. habil. dr. Algirdas AŽUBALIS
Generolo J.Žemaičio Lietuvos karo akademija

Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekos nuotr.